

Aynalar Ağlıyor

– Ümit Seyhan · 08 Ekim 2016

Koparma kuşları göğsünden göğün,
Bu öyle bir zaman ki kına yakımı.
Al parmaklarıyla dokuyor hüznün,
Güllerde rüzgarın son gözyaşları.

Siyah ki;
Sönmüş ocaktan kalan is.
Hatıralar ki;
Terli akasyaların ölü yapraklarında ki iz,
Aşk ki;
Koyulaşmış gülüşlere çöken sis,
Biz ise;
Mabedleri yıkık şehiriz..

Aynalar ağlıyor,ıslanıyor mendil
Sen mutlu ol istedim ,sen sevil
Vazgeçmiş değil,eskidi gönül.
Yalnız değil yalnızlığım, haydi gül!

Toprak ki ;
ayaklanıp gider mi?
Deniz ki ;
Perdelerle biter mi?
Dağlar ki;
Nehirlere gebe mi?
Düş ki;
Şahit ister mi ?

Vuslat denilen hedefsiz ok,
Yayını çeken henüz gören yok.
Kaç şişe şarap dökülmüşse bağlara
Alev alev yanıyor ,dumanı yok..

Hicret'in sancısı başladığı gün
Ağlamak her andı ,gülmekse dün

Yaralı değil,öldü çoktan gönül
İki gözüm,can sızım,vefasızım
Aynalar ağladı,ıslandı yüzüm
Sevildiysen değil,sevdiysen övün ..

Ü.Seyhan